

KRÓMER ÁGNES

Elméleti szeretők

*Ma sem tálaltam fel magam szusinak neked,
ribancnak túl öreg vagyok,
nem rendelsz magad alá sem, felé sem már.
Erekció helyett csak a derekad merevedik,
nehéz eldöntened, apáskodj vagy megdugj,
alsógatyáddal letörölnéd igazi könnyeim.
Egészségtelen románc ez nekünk, kedves,
szeretnél megszabadulni tőlem,
megkapni és elengedni is igazán macerás.
Drága a koton, a tej, mellem között a hely,
de egymás karjaiban megdögleni nem végzetes.
Míg te felületesen átfogod a derekamat,
én kést szorítanék a nyakadhoz és önmagam,
boldogtalan órákban boldog pillanatok vagyunk,
alattam mozgó csípőd hazudik, én már tudom,
orgazmust színlelni lusta vagyok.
Te létezel, én még vagyok.*

KRÓMER ÁGNES (1979,
Nyíregyháza) versei eddig
a Helikonban
és a Holdkátlanban jelentek
meg.

Melegség

*Bántóan romantikátlan ez most így.
Csak nézem, ahogy kifújod a füstöt,
a 38-as út mellett elszalad az időnk.
Arra kérlek, ne kérdezz már semmit,
miért vagyok szőke és milyen nem vagyok.
Én csak hallgatom most a csended.
Mi nem hangoskodnánk az ágyban sem.
Látod, a szemem sem rebben már,
lány a szél és mellbevágó szavak fárasztanak.
Külön fekszünk, járunk, homlokcsók sztornó.
Mebocsátjuk egymás frigidiségét könnyedén.
A forróság tőlem neked egy tányér gulyásleves.*

True love

*A szerelem egy rózsaszín elefánt,
nem egy rossz dugás a kanapén.
Letérdel eléd a kietlen vágyakozás,
gonosz kis vörös ördög képében.
Leszívja energiádat Te elröpülsz.
Egyetlen, amiben kedved leled.
Vérvörös fák levele egy ítélet.
Nem szereted igazán magad.
A nő, kinek mellét csókolta,
lassan már el fog csendesedni.
Halálosan fáradt vagy élni is.
Színtelen lepkévé változik a lét.
Vörös Kárhozattá válik a csend.
Poshadt zöld szobanövények
lehullatják apró leveleiket neked.
Bele lehet fulladni ebbe az éjbe.
Belesüppedsz az elégedetlenségbe.
Magömléssel távozó apró örömök
felszisszennek a tudatod mélyén.
Tudod, az a ringó csípő öledben,
szánalmasan őszinte volt hozzád.
Hiányzik valami, de nem érted.
Talán a rózsaszín elefánt belőled.*

Hanta Beach

*Álmomban külföldön jártam,
pálmafák alatt futottam reggel.
Nudista strandon feküdtem.
Nem tirpáknak való ez a vidék,
tengerparti cápák zabálják egymást,
forintos vágyaim lehúzhatom a klotyón.*

Emlékszel, amikor szőlővel etettük egymást?
A szomszédtól loptuk, akár a szép napot.
Vörösre színeztem vele az arcod.
Életet játszó két kis gyerek voltunk.
Három nap ragyogott az égen ott.
A Tiszában fürdettük egymást,
rózsaillatú tested volt a támasz.

Ukrán cigire nézek, megöl a honvágy,
műmellű nők testüket rázzák, eladó,
homlokomra barázdát vésett az idő,
tagadhatatlanul vénül már testem.
Nézd, itt full extrás minden perc!
Ugye tudod, el kell innen mennünk?

Monogám respect

Fején koppant az eső,
szívében ott volt a nő,
lekvárt főzött kevélyen,
csókjában fürdött a nap,
átrohant a kereszteződésen,
talpa alatt reccsent a gally.
Valahol már eltűnt egészen.
Szeme még zölden villant,
emlékezz rám tekintettel.
Zsebében csak egy százas,
szája szögletében mosoly.
Inge ujjában játszott a szél,
mintha csak falevél lenne,
hajában megpihent a fény.
Szellemvilágban tévelygett,
cipője nyomát formázta a föld.
Átlibbent a csendes emlékezetbe,
kezeben nem volt virág, sem gaz,
szeme mesélt halvány kis reményt.
Rövid beszéd és hosszú szünetjel,
valaki mondhatná, még ne menj el.

Papírjaguár

Néma sárga halakat etet,
pillangó pihen a vállán.
Széllel szemben rohan,
néha fehér vonalon jár.
Szemében mező csillan.
Never don' t cry Papírjaguár.

In memoriam Ó

Ő meghalt a macskával együtt.
Mi zokogtunk a ravatal előtt.
Ők jöttek a látványosságra.

Tudod nagyon sajnáltak téged.
Hála neked minket is rettenetesen.
Kifestettük a házat és eladtuk veled.
Csak remélem kísérted az új tulajokat.
Emlékszem mennyi könyvet olvastam.
Mindezt csakis a Te kedvéért tettem.
Most mondd kinek a kedvéért tegyem ezt?

Ő meghalt a macskával együtt,
bennünk valami megszűnt élni.
Gondoltad volna hogy ez lesz a vége?